

ת"פ 37570/07/13 - מדינת ישראל נגד יהודית וייניגר, יעקב וייניגר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 37570-07-13

לפני:

כב' השופטת הדס יהלום, סגנית נשיאה

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ: עו"ד שניידרמן

הנאשמים

1. יהודית וייניגר

2. יעקב וייניגר

ע"י ב"כ: עו"ד זרי חזן

גזר - דין

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בהעסקת עובדת זרה בעבודות משק בית בביתם במשך תקופה של כ-6 שנים, ללא היתר כדין בניגוד להוראות סעיפים 2(א)(1) ו-2(2) לחוק עובדים זרים.

2. טיעונים לעונש הוגשו בכתב.

3. המאשימה מבקשת לגזור על שני הנאשמים קנס בגובה 52,000 ₪, כאשר מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין לשיטתה הוא בין 14,600 ₪ ברף התחתון לבין 58,400 ₪ ברף העליון, לשני הנאשמים.

לטענת המאשימה, בנסיבות העניין יש מקום להטלת קנס הקרוב יותר לרף העליון של מתחם הענישה, בשים לב לחומרת העבירה ולכך שמדובר בהעסקה ממושכת לאורך שנים של עובדת ללא היתר וללא אשרת שהיה בתוקף.

4. בטיעוני הנאשמים נטען כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין הוא בין גובה הקנס המנהלי בסך 5,000 ₪ לבין 50% מגובה הקנס המקסימלי - 29,200 ₪.

ב"כ הנאשמים מבקש לגזור את עונשם ברף התחתון של מתחם הענישה וזאת בשים לב לגילם המתקדם, למצבם הבריאותי, למידת שיתוף הפעולה שלהם עם הרשויות והודאתם אשר תרמה לחסכון בזמן שיפוטי ולחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה.

5. לאחר שבחנתי את טיעוני ב"כ הצדדים להלן גזר הדין.

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו **"יחס הולם ומידתי בין חומרת העבירה ומידת האשם לבין סוג ומידת העונש המוטל"** (סעיף 40ב לחוק העונשין).

7. בהתאם להוראת סעיף 40ג לחוק העונשין - גזירת עונשו של נאשם שהורשע בדין נעשית בשני שלבים:

בשלב הראשון - יש לקבוע מתחם ענישה הולם למעשה העבירה, בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות:

"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין).

בשלב השני - יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה ההולם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, נטילת אחריות, שיתוף פעולה עם רשויות האכיפה, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, עברו הפלילי של הנאשם ועוד.

8. הערך המוגן בענייננו נגזר מתכליתו של חוק עובדים זרים והוא להבטיח תנאי העסקה ראויים והוגנים לעובדים הזרים. לעניין זה יש לזכור כי המדובר בקבוצת עובדים מהחלשות בשוק, כאשר בשל מוצאם מארץ זרה, לא אחת העובדים הזרים אינם מודעים לזכויותיהם על פי דין או חוששים לעמוד עליהם, מה שמציב אותם לא אחת כ"יעד לניצול" מצד מעסיקים פוטנציאליים.

הוראות החוק בעניין העסקה ללא היתר כדין והבטחת תנאים הולמים, נועדו להבטיח תנאים ראויים לעובדים הזרים מחד ולשמור על אינטרס המדינה במניעת כניסתם של גורמים השוהים בה בניגוד לדין, המביאים לעליה ברמת האבטלה והפחתה ברמת השכר מאידך.

נפסק לא אחת כי עבירת העסקה ללא היתר כדין היא עבירה חמורה, המחייבת ענישה מרתיעה (ע"ע (ארצי) 27/07 מדינת ישראל נ' טסה יבוא ושיווק עץ בע"מ, ניתן ביום 17/7/08 וההפניות שם).

9. מבחינת היקף העבירה ומידת הפגיעה בערך המוגן - מדובר בהעסקת עובדת אחת שלא במסגרת משלח ידם של הנאשמים.

כעולה מטיעוני הנאשמים - הם שילמו לעובדת הזרה את מלוא זכויותיה והסדירו עבורה ביטוח רפואי.

מנגד הנאשמים העסיקו את העובדת הזרה אשר לא היתה ברשותה אשרת שהיה בתוקף וללא היתר כדין במשך תקופה ארוכה של כ-6 שנים (כך על פי עובדות כתב האישום המתוקן).

10. בשים לב לערך החברתי המוגן, נסיבות ביצוע העבירה כמפורט לעיל, ומדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים - מתחם הענישה הראוי עבור העבירה נשוא כתב האישום הוא קנס בשיעור שבין 10,000 ₪ לבין 30,000 ₪.

(ר' העז (ת"א) 22473-03-11 מדינת ישראל נ' נילי פריאל (ניתן ביום 11/7/15); העז (ת"א) 3102-06-12 מדינת ישראל נ' רבקה בראז שורץ (ניתן ביום 26/2/15);

העז (ת"א) 21102-12-12 מדינת ישראל נ' מילי עשור (ניתן ביום 12/2/15);

העז (ת"א) 21219-12-12 מדינת ישראל נ' נורית בורוויץ (ניתן ביום 12/10/13);

העז (ת"א) 15327-01-12 מדינת ישראל נ' ריק רויטל (ניתן ביום 8/4/14)

העז (ת"א) 11075-05-13 מדינת ישראל נ' שרון אילנה (ניתן ביום 26/3/15);

העז (ת"א) 33263-09-13 מדינת ישראל נ' ורדימון סבה דורית (ניתן ביום 2/10/15)).

11. אשר לנסיבות האישיות של הנאשמים, שאין קשורות לביצוע העבירה - הנאשמים אנשים מבוגרים (הנאשם בן 71 והנאשמת בת 68), פנסיונרים, שאינם בקו הבריאות. הנאשמים נעדרי עבר פלילי.

טענת הנאשמים כי בעקבות האירוע והגשת כתב האישום, לאחר שהבינו את הפסול שבהעסקת עובדת זרה במשק ביתם, לא חזרו על העבירה, לא נסתרה. יש לציין שחלפו כ-5 שנים מאז ביצוע העבירה נשוא כתב האישום.

מכאן כי תכלית ההרתעה האישית של הנאשמים הושגה כבר בעצם הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי.

12. הנאשמים הודו בביצוע העבירה, תוך קבלת אחריות מלאה, ובכך תרמו לחסכון בזמן שיפוטי.

13. בנסיבות המתוארות אני סבורה כי שיעור הקנס שיוטל על הנאשמים צריך להימצא ברף הנמוך של מתחם הענישה.

יצוין כי מאחר ומדובר בנאשמים שהינם בני זוג, המנהלים משק בית משותף והמהווים למעשה יחידה כלכלית אחת, אין מקום להטלת קנס נפרד על כל אחד מהם בגין ביצוע העבירה.

העובדת הזרה הועסקה על ידי הנאשמים בביתם המשותף. לפיכך בהתאם לעקרון הלימת העונש יש לגזור את מלוא הקנס על שני בני הזוג יחד, כיחידה כלכלית משותפת.

14. לאור האמור, ובשים לב למכלול השיקולים הרלוונטיים, אני גוזרת על הנאשמים קנס בסך 15,000 ₪

בגין העבירה בה הורשעו על פי הודאתם.

הקנס ישולם ב-6 תשלומים חודשיים שווים, הראשון תוך 30 יום מהיום.

15. כמו כן יחתמו הנאשמים על התחייבות להימנע מביצוע עבירה מסוג העבירה בה הורשעו, לתקופה של שלוש שנים, עד לגובה הקנס המירבי שנקבע לצד העבירה נשוא כתב האישום.

ניתן היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו, (05 אפריל 2016), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.